

Naš Dom

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi
va ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštino vred **eno kruno** za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravištvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h. dvakrat 25 h, trikrat 85 h.

Kandidati Slovenske kmečke zveze.

„Slovenska kmečka zveza“ je sklicala v vsakem okraju zaupen shod, ki naj določi kandidata. Vselej sklepov teh zaupnih shodov bo kandidiral

Ivan Roškar,

posestnik v Št. Jurju v Slov. gor. in deželni poslanec za volilni okraj Maribor levi breg Drave, Št. Lenart, Gornja Radgona in Ljutomer.

Franc Pišek,

posestnik in župan v Hotinji vasi za volilni okraj Maribor desni breg Drave, Slov. Bistrica in Konjice.

Dr. Anton Korošec,
urednik v Mariboru

za volilni okraj Smarje, Rogatec, Kozje.

Dr. Jožef Povalej,
veljuposestnik v Št. Juriju ob juž. žel. in finančni komisar v Mariboru.

za volilni okraj Celje in Vransko.

Franc Robič,
deželni odbornik v Gradcu

za volilni okraj Marnberg, Slovenjgradec, Šoštanj in Černjograd.

Dr. Ivan Benkovič,
odvetnik v Brežicah

za volilni okraj Brežice, Sevnica in Laško.

Dr. Miroslav Ploj,
dvorni svetnik na Dunaju

za volilni okraj Ptuj in Ormož.

Vsak kmet in delavec, ki ljubi svoj stan in ki mu hoče dobro, bo volil dne 14. maja te kandidate!

Slovenski kandidati na Koroškem.

Na obnem zboru kat. političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem so se postavili sledeči slovenski kandidati:

za okraj Borovlje, Železna Kapla, Dobrla vas, Fliberk deželni poslanec in posestnik na Brdu
g. Franc Grafenauer,

za celovško okolico

g. msgr. Valentin Podgorca,

za velikovski okraj g. župan grebinjski

Florijan Ellersdorfer.

G. Grafenauerja poznamo že kot dobrega poslance v deželnem zboru, ki je vselej zastopal pravice ljudstva in tudi dosegel, kar je bilo v njegovih močeh. Zato smo prepričani, da bo tudi v državnem zboru vnet zagovornik naših pravic. Kdor torej hoče, da propade nemško-nacionalna stranka, ki je

slabo delala za ljudstvo in upeljala davke na vino, naj voli dne 14. maja g. Franca Grafenauerja. — Č. g. msgr. Valentin Podgorca je že dolga leta odbornik celovške slovenske hranilnice in posojilnice ter je znan pri kmetem prebivalstvu. Poznamo ga kot dobrega gospodarja, ki je z ustanovitvijo Gospodarske zadruge v Sinčivesi storil mnogo koristnega za ljudstvo. S to zadruzo je vsaj deloma obdržalo žito svojo ceno in ni padlo v ceni. Komur je torej mar gospodarski napredek v deželi, naj voli č. g. msgr. Valentina Podgorca.

Za velikovski okraj imamo za kandidata gosp. župana grebinjskega Ellersdorferja. Da je pri ljudstvu priljubljen, kaže to, ker mu je ljudstvo izročilo skrb za grebinjsko občino. G. kandidata pa tudi v celi velikovski okolici poznamo.

Kmetje in delavci! Dne 14. maja pomeni volilni listek orožje, s katerim lahko uničite protiljudsko stranko, ki ne pozna drugega kakor visoko štiro. Dobro torej porabite orožje, in zmaga bo naša!

Naša organizacija.

Slov. kršč. socialna zveza za Štajersko. Pristopilo je „Bralno društvo“ v Tinjah. — Bralna in izobraževalna društva vnovič vabimo k pristopu k zvezi, ker še mnoga niso prijavila svojega pristopa. Tudi prosimo za donesek. V jesen priredimo zopet socialen tečaj, katerega se smejo vdeležiti samo udje društev, ki so pri Zvezi.

Na agitacijo! Naše somišljenike prosimo, da pridno agitirajo za kandidate „Kmečke zveze“. Nasprotniki namreč trosijo grde laži o naših kandidatih, da bi pregovorili nerazsodne kmečke volilce. Ti liberalci se bojijo, da bi se zjediniли kmetje, zato skušajo spraviti v kmečke vrste needinost, da bi jih lažje vladali. Naše delo ima namen združiti kmete v mogočen tabor, delo liberalcev pa je razjedajoče in razdirajoče. Zato pa poslušajte naš klic: Le vkup! V slogi bomo močni in bomo kaj dosegli!

Domače novice.

Mariborski Slovenci so si postavili za mesto kot kandidata g. Karola Tratnik, pasarja v Mariboru.

Nemškutarska posojilnica v Sevnici je prenehala.

Vransko. Hiša Fermetova v Prekopi se iz srca zahvaljuje vranskemu učitelstvu, ki je s svojimi učenci ginljivo spremljalo nedolžnega šolarja Jakoba h grobnemu počitku.

Sv. Marjeta pri Rimskih Toplicah. Dne 14. aprila ustanovilo se je pri nas „Bralno društvo“, h kojemu je pristopilo že čez 40 udov. Vsled slabega vremena ni prišel gosp. govornik in je vendar brez prigovarjanja toliko udov pristopilo. Za dobre časnike in knjige se boče poskrbelo v kratkem času. V juliju ali avgustu priredi se tudi gled. predst. s petjem. O tem še pravočasno poročamo. Odbor se je izvolil sledeči: Sluga Jože, kmet, predsednik, Dernovšek Franc, gostilničar in posestnik, podpredsednik, Ulaga Karol, organist, tajnik, Ožeg Vinc., kmetški sin, taj. namestnik, Pečar Franc, nadučitelj, blagajnik, Selič Anton, kmet, blag. namestnik, G. Edvard Janžek, župnik, knjižničar.

Zabovci pri Ptujju. V sredo, dne 10. t. m. je prišel iz ptujške bolnišnice 23. letni fant Janez Cvetko. Koj na to se je pojavila zopet ročica, tako da je moral biti v petek previden. Prihodnji dan v soboto so ga pustili domači za trenotek samega. Fant se je oblekel v praznično obleko in šel proti Dravi. Sestra ga je opazila in začela klicati za njim. „Se bom že skrila“ je odgovoril in se zaletel v vodo. Nesrečnežu je vročinska bolezen zmešala pamet.

Nova štifca pri Gornjem gradu. Dne 10. t. m. je zatisnila svoje trudne oči za vselej vrla cerkvena pevka mladenka Jožefa Potočnik. Komaj 21 let stara je v najlepšem cvetju mladosti zapustila ta svet.

V Rušah je umrl dne 13. t. m. veleposestnik Valentin Ozim v 76. letu. N. v m. p.!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Umrl je v Pačiču 11. t. m. nadebudni mladenič Aleš Vogrin, edini sin občespoštovanega, katoliško-narodnega, v mnogih zastopih vrlo delujočega veleposestnika g. Antona Vogrina. Jako nadarjeni mladenič se je pred tremi leti podal v Ljubljano k Salezijancem z namenom, si pridobiti večje izobrazbe. V zavodu je kmalu postal ljubljencec vseh in čutil je v sebi poklic, da tudi sam postane Salezijanec. Toda človek obrača, Bog pa obrne. Lotila se ga je huda prsna bolezen, več mesecev je ležal v ljubljanski bolnišnici; pred dvema mesecema pa se je povrnil na dom v trdni nadi, da se mu zdravje v domačem zraku zboljša, a našel je mesto zdravja smrt. Njegovo traplo smo 13. t. m. ob obilni vdeležbi izročili materi zemlji. Mladeniška družba ga je spremljala na zadnji poti, mladeniči iz družbe so ga nosili in pevci iz družbe so mu peli v slovo. Tudi šolska mladina se je pod vodstvom cenj. učiteljstva zbrala na pokopališču, kjer se je slednjič še č. g. župnik v kratkih toda ginljivih besedah poslovil od pokojnika. Blagi Aleš počivaj v miru! Spoštovani Vogrini hiši globoko in srčno sožalje!

St. Vid-Grobelno. Dne 21. t. m. nam uprizore naši igralci in igralke novo igro, in sicer narodni igrokaz z petjem: Finžgarjev „Divji lovec“. Res je igra za naše ljudstvo nekaj posebnega, če se pomisli, da sodeluje pri tem 30 naših vrlih fantov in deklet.

Kako liberalci delajo za ljudstvo? Naša stranka se trudi za prirejanjem shodov, poučnih tečajev in z ustanovljanjem društev širiti omiko med našim ljudstvom. Kako pa dela za ljudstvo liberalna narodna stranka, kaže sledeči slučaj. Kandidat liberalcev trboveljski župan Roš je bil zaradi prepovedanega točenja žganja kaznovan za 650 K. Ali se dela tako za ljudstvo?

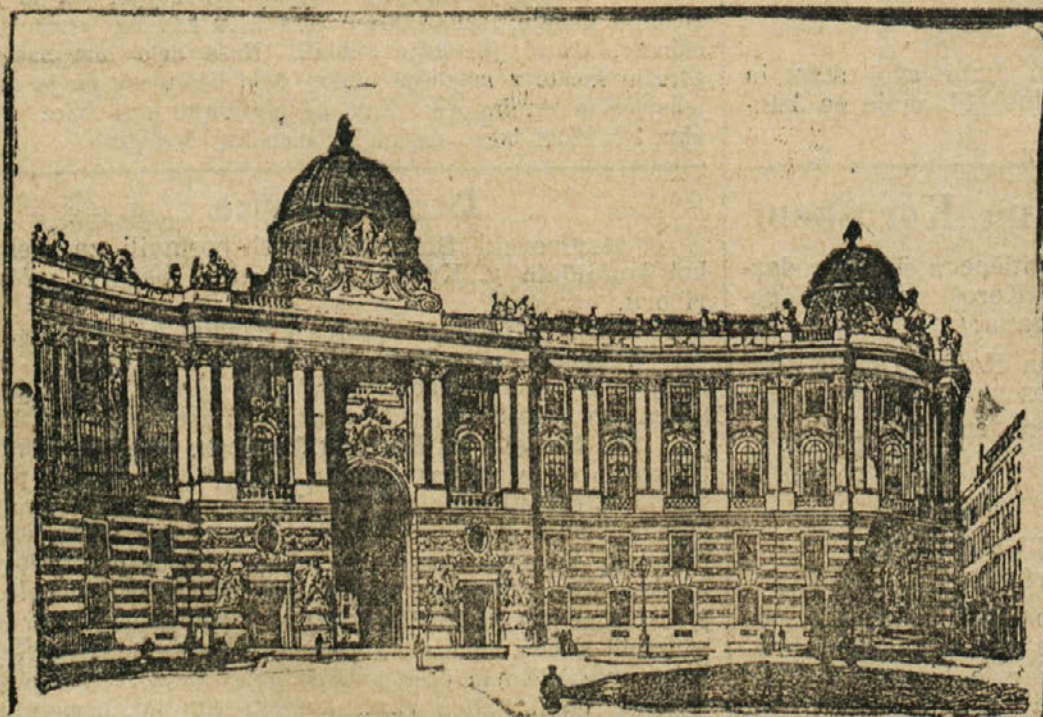
Čudno! Ko sem šel na veliki četrtek t. l. skozi Spod. Polskavo, sem se zelo čudil, ko sem videl pri tamošnjih trgovcih, krčmarjih in drugih ro-

kodolcih nemške napise(!) Tuj človek, ki bi prišel v to vas ali imenitnejše rečeno trg, bi si gotovo mislil, da ni tukaj niti enega Slovenca. Res čisto nemško izgleda. — Tako ne gre! Niti enega pravega Nemca ni v vasi, temveč sami posilinemci. A ti pa hočejo gospodariti! Moj tovariš pa, ki je hodil po Zg. Polskavi, mi je jednako poročal: — nemčurški kraj — Če si drznejši Nemci po naših mestih Slovincem napise prevovedati, zakaj pa nebi vi polskavski Slovenci tem nemčurjem enkrat pokazali svojo moč? Slovenci! zbudite se! Upamo, da se bodo tudi polskavski Slovenci enkrat zbudili in osnažili svojo vas!

Psovanje naših fantov. Narodni list imenuje enega naših fantov „poba.“ Dotični fant je pa star okoli 28 let. Narodna stranka ima pač v svojih vrstah „pobe“, to se je pokazalo na Jožefovo v Celju, ko so ti „narodni“ smrkovci psovali naše kmete. Mladeniči, odgovorite na ta napad Narodnega lista z pridno agitacijo za naše kandidate. Proč s sramotilci naše vrle mladine!

Dobje pri Planini. V „Deutsche Wacht“, „Marburger Zeitung“ in „Slov. Narodu“ je poročal nekdo neresnično vest, da je misijonar za časa zadnjega misijona v Dobju rekel iz prižnice, „da so sodniki sami socijalni demokrati“. Poročevalec je pokazal s tem, da ni bil pri pridigi, pri kateri je govoril g. misijonar o socialdemokratih, sploh menda ni bil pri nobeni misijonski pridigi. Več kot 500 prič lahko potrdi, da ni nihče slišal pri nobeni pridigi takih ali enakih besed, ker jih g. misijonar ni izgovoril. Namen dopisnikov je prozoren.

Sv. Jurij ob Juž. žel. Kako podlo nesramne stvari so se ob priliki letošnjega vojaškega nabora od strani celjskih nemških mogočnejšev nasproti nam Slovincem godile, to presega že vse meje. Dne 13. marca peljali smo se nekteri šentjurski fantje na vozu, ki je bil okinčan s slovenskimi in cesarskimi zastavami, na vojaški nabor v Celje. Ko se pripeljamo v mesto blizu mitnice, nam prideta nasproti dva policaja ter kakor tolovaja zagrabitja za konje in ustavita voz. Ko vprašamo, kaj se je zgodilo, se nam je reklo in prepovedovalo, da se ne smemo peljati skozi mesto z vozom, ki ima slovenske zastave (če prav smo imeli tudi cesarske). V kljub temu, da smo se že par let sem vsako leto peljali skozi mesto v Narodni dom, se nam je to letos kar naenkrat brez vsakega vzroka prepovedovalo. Fantje, ki so se peljali z vlakom, imeli so svoje šopke povite s slovenskim trakom. In to je tako zbudilo v oči enega policaja (ki menda misli, da so v Celju nemška

Nova cesarjeva palača.

Nova cesarjeva palača.

Pred 26 leti so začeli zidati novo cesarjevo palačo, ki je do sedaj stala blizu 32 milijonov kron, vendar še sedaj ni popolnoma dogotovljena. Tudi se govori, da je tako nerodno zidana, da niti ne sodi za cesarjevo palačo. Naš cesar se ne bo preselil v njo, če bi bila tudi gotova. On pravi, da hoče vedno ostati v svoji stari palači. Ko je pred nekaj leti celo zadevo pregledal naš prestolonaslednik Franc Ferdinand, je zelo ostro obsojal celo delo.

Novi ukaz carja. Novi ukaz carja z dne 30. marca dooloča, da zaostali onih, ki so pri potlačanju uporov padli ali postali žrtve revolucionarjev, dobe pokojnino enako zaostalim onih, ki so, boreč se proti sovražniku, v vojski padli.

ta), da je popolnoma mirnega fanta, ki je mislil na praznik svoje mladosti zapeti pesem: „Slovenski smo fantje iz Št. Jurja doma...“ da ga je kakor kakega roparja zagrabil in rekel: „Jaz Ti bom že pokazal: „Slovenski smo fantje“, in ga tako brez pravega vzroka aretiral. Drugemu slovenskemu fantu, ki je imel slovenski znak zraven šopka, je neki nemčurski fakir iztrgal raz njegovih prs šopek s slovenskim trakom. Čeravno je policaj videl, kaj se godi in kaj dela nemčurska baraba s Slovincem, je vendar mirno gledal to podlo dejanje in mu ni nič storil. Ko pa napadeni Slovenec vpraša policaja, če smejo nemčurji raz prs trgati Slovincem slovenske znake, mu je policist odgovoril: Zakaj pa jih nosite!!? Tako torej ravnajo celjski nemčurji in njihovi policaji. Toda le počasi! Zaradi teh krivic, ki se nam Slovincem gode od strani celjskih nemških mogočnejev, bomo se mi Slovenci pošteno maščevali ter si bomo na pravem mestu poiskali pravice. Vseh teh nesramnih činov, ki ste nam jih storili, ne pozabimo nikdar in bomo že nekaj ukrenili, da se tem mogočnejem pristrizejo peroti. Podučili bomo naše slovensko ljudstvo, da ne bode podpiralo in denar nosilo takim ljudem, katerim se tako postopanje proti nam Slovincem dopade. Ako bomo mi Slovenci le naše ljudi podpirali, peljali se bodo naši fantje na vojaški nabor kmalo v slovensko Celje.

Ornigova ljubezen do slovenskega kmeta. Pred Velikonočjo je štajerski deželni zbor dovolil slovensko kmetijsko šolo. Ornig, ki ga slika ptujski „Štajer“ za največjega prijatelja slovenskega kmeta, je glasoval proti ustanovitvi te šole. S tem je pokazal Ornig svoje najhujše sovrašтво do slovenskega kmeta.

Ornig zbolel. V štajerskem deželnem zboru je učital poslanec Šaherl krušnemu očetu „Štajerca“ take reči, da bi vsak drug človek šel tožiti, a Ornig ne toži. Razglasil pa je po listih, da bo sklical na 4. t. m. v Ptuj shod, na katerem so bo opral. Napovedani shod se pa ni vršil, ker je baje Ornig zbolel — bolijo ga ušesa. Verjamemo. Če mora kdo takšne slišati, kakor Ornig, ga lahko ošesa bolijo.

Med Slovenci je največ tepcev je rekel socialdemokratski voditelj Kristan pri zborovanju socialdemokratov dne 8. aprila v Mariboru. Slovenci, Narodna stranka, ki se vam sedaj pred volitvami prilizuje in hoče imeti vaše glasove, se je zvezala s temi ljudmi, ki vas tako grdo psujejo. Proč žnjimi! Volite dne 14. maja kandidata Kmečke zveze!

Nesreče pri streljanju. Na Velikonočno nedeljo se je pri streljanju ponesrečil 16letni Jurij Erlaš, viničarski sin iz Dravinjskega vrha pri Sv.

Vidu niže Ptuja. Nabijal je pred cerkvijo med pozno mašo svoj stari zarjaveli samokres tako nerodno, da se mu je sprožil, in ker je bila cev slaba, a močno nabita, se je raznesla ter mu raztrgala desno roko, s katero je cev držal. Roka je bila grozno razmesarjena, enega prsta sploh ni več bilo, a oni so viseli le še na koži in kosti so ven štrlele. Takoj so se našli usmiljeni možje, ki so nesrečniku plačali voz, da se je lahko odpeljal v ptujsko bolnišnico. Siromak je za vse svoje življenje pohabljen. Navzoče fante je to jako osupnilo in takoj je utihnilo pokanje. — Mehaniški učenec Hrastnik iz Maribora je hotel iz plinove cevi streljati; cev se je razpočila in fant je zgubil na desni roki srednja dva prsta. — 15letni fant Matevž Tement iz Orehovevasi pri Slivnici je dobil cel naboj nekega možnarja v desno nogo. — Viničarju Kopčiču od Sv. Martina pod Mariborom se je pri streljanju razpočila pištola v desni roki in mu jo hudo ranila. — Radi neprevidnega streljanja so pogorela vsa poslopja znanega vinskega trgovca Fischerederja v Jeruzalemu pri Ormožu. Posestnik trpi veliko škodo. — Blizu Lučan je zažgal hlapec Fl. Trobas trdo nabit možnar; ta se je razpočil in kos železa je priletel nesrečnemu hlapcu ravno v srčno stran prsi. V dveh minutah je bil mrtev. — Pri streljanju sta se tudi ponesrečila 22letni delavec Fr. Stropnik iz Višnjevsi in 41letni tesar Anton Šurm iz Velike Pirešice. Oba so spravili v Celjsko bolnišnico. Hudo ranjen je Fr. Stropnik na levi roki; morali mu jo bodo najbrže pri laktu odrezati. — Hudo nesrečo so imeli tudi v Št. Jurju ob Pesnici. Predpoldan se je pri streljanju razletel viničarju posestnika Strašila preveč nabasan možnar, ter je kos železa raztrgal nesrečnemu prsi tako hudo, da je na mestu obležal; zvečer pa je na cesti ustrelila neka stara ciganka svojega moža, ker jo je skregal, da cepi drva na največji praznik.

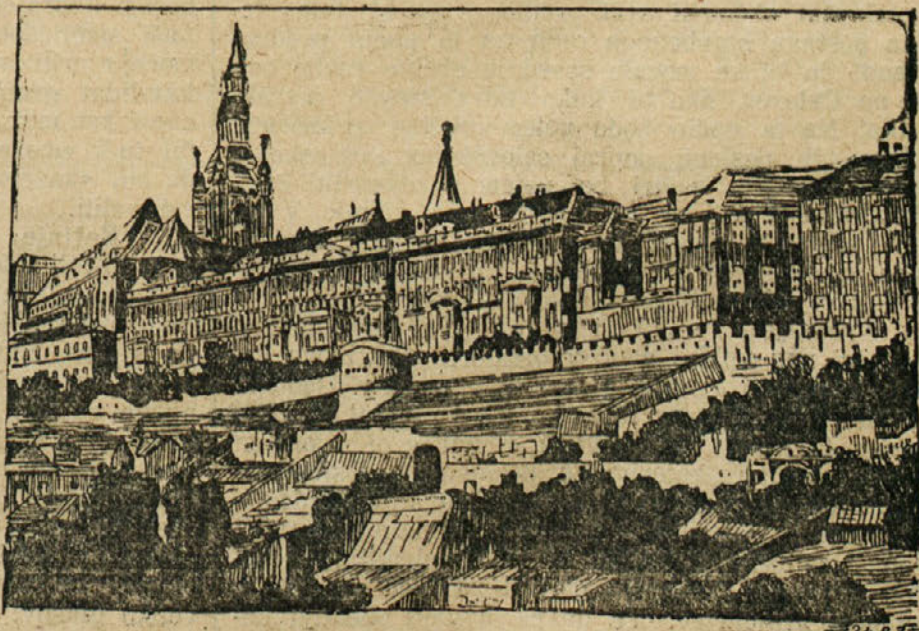
Prijet roparski morilec in požigalec. 4. m. m. je pogorela v Kosmincih pri Ptuj hiša kmeta Jerneja Šiška, katerega so par korakov od doma našli mrtvega s 13 velikimi ranami. Poizvedbe so dognale, da se je izvršil roparski umor in zažig. Preiskovalni sodnik je dognal, da je 4. marca v ptujski posojilnici bila dvignjena na hranilno knjižico, glasečo se na Jerneja Šiška vsa vsota. Denar je dvignil Tomaž Koren v Halozah. Ko so ga aretirali, je sprva tajil, potem pa priznal, da je umoril Šiška, ga oropal 200 K v gotovini in hranilne knjižice ter hišo zažgal.

Preobjestnost tujcev med Slovenci. Poštni uradnik v Ptuj, Grüneis, je dejal 19. marca na ptujski pošti nekim slovenskim kmetom, ki so imeli

Hradžani v Pragi.

Naš cesar bo te dni obiskal prestolnico češkega kraljestva, zlato Prago. Nastanil se bo v gradu Hradžani, katerega sliko danes prinašamo. Kedaj je bil grad sezidan, se ne ve. Prvo poročilo o njem je iz dvanajstega stoletja. Povečal ga je cesar Karol IV., ki je tudi sezidal bližnjo cerkev sv. Vita in kameniti most čez Moldavo. Sedanje obliko pa ima grad od cesarice Marije Terezije.

Lakota na Kitajskem narašča čimdalje hujše. Lakoto trpi nad deset milijonov ljudi, a med temi za tri milijone ni več rešitve. Stradajoči se preživljajo z nezorelim žitom ter prodajajo svoje otroke za živila. Vsak dan umre za lakoto povprečno 5000 oseb. Vkljub temu odklanja kitajski podkralj oholo vsako pomoč iz inozemstva.

Hradžani v Pragi.

tamkaj opraviti, „windische Schafe“ (slovenske ovce). To je vendar preveč! Upamo, da bodo tamkajšni Slovenci storili svojo dolžnost, to je, zahtevali odstranitev tega nemškega uradnika.

Iz Ljutomera. Ob priliki vojaškega nabora v Ljutomeru so se zavedni fantje podali takoj po naboru v slovensko gostilno Sršenovo, držeč se gesla „svoji k svojim.“ A tukaj se je prav grdo norčeval iz njih neki „inteligentni“ narodnjak in jim prideval taka imena, da se ima le zavednosti teh fantov zahvaliti, da jih ni skupil. Najgrje pa je še to, da je dotični narodnjak član istih društev, pri katerih sodelujejo tudi fantje, katere je on v gostilni nazival „prasce!“ Brat Janko! Ali se tako dela za složno društveno delovanje? Ali se na tak način kaže javno bratstvo med „Sokoli?“ Mar se s takim nastopanjem ne škoduje tudi slovenski gostilni in geslu „svoji k svojim?“ Posledica tega bode pa le mržnja priprostih kmečkih fantov do inteligence. Vsled takega postopanja morajo izubiti okoliški fantje veselje do društvenega delovanja in s tem se pri nas močno škoduje tudi narodni zavednosti. Složnosti nam treba, ne pa preziranja nas priprostih fantov, ker edino le v „slogi je moč.“

Koroške novice.

Duhovniške in cerkvene stvari. Birmovanje se vrši: 21. aprila v Svincu; 22. aprila v Št. Janžu na Mostiču; 27. aprila na Otoku; 28. aprila v Škofljah; 1. junija v Lipaljivasi; 2. junija v Žabnicah; 3. junija v Rablju; 4. junija na Kokovem; 5. junija v Gorjah; 6. junija v Štebnu pri Bekstanju. — Za vizitatorja dekanijskih župnij sta imenovana stolni prošt dr. Anton Müller in stolni dekan Gvidon Bittner. — Mašniško posvečevanje se vrši letos dne 17., 19. in 21. julija v celovški stolnici.

Za dekana v Pliberku je imenovan č. g. F. Marinič, sedaj župnik v Šmihelu nad Pliberkom. Čestitamo!

Glinje. Pri občinskih volitvah so v dveh razredih zmagali Slovenci. Živelj vrli volilci!

V celovški vojašnici se je pojavila otrpnenju tilnika slična bolezen. Obolel je na njej neki pešec 7. pešpolka, katerega so takoj prepeljali v bolnišnico. Da bi se mogoče kaka taka bolezen ne pojavila pri drugem moštvu, so na Veliko nedeljo zdravniško razkužili sobo, v kateri se je oboleli prej nahajal. Nevarnosti pa menda ni nobene.

Celovški predkraji Šmartno, Št. Peter in Št. Rupert še ne bodo tako hitro priklopljeni k mestu. Razpravljalo se je, kakor bi bilo to že sklenjena stvar, pa spak občine imenovanih krajev nočejo privoliti k temu ter jim nič ne diši, da bi prišle pod oblast celovškega mesta. Vsled tega je pa sedaj sklenil celovški občinski svet predlog, da bi bila deželna postava štabnenega reda na ta način predružačena, da bi se morale sosednje občine vselej ozirati na Celovec, ako bi kako novo stavbo izvršiti pustile. Na ta način bodo potem občine primorane obris novih poslopij poprej celovškemu občinskemu svetu predložiti, kateri bo potem zaznamoval črto, kako da se z ozirom na mesto sme zidati. V tej smeri zidana poslopja se bodo pa potem prilagala mestu, na to dejstvo računajoč, bo mestni občini potem lahko pritegniti trmoglave občine k mestu.

Prevalje. Volilni shod. Na Belo nedeljo je bil pri nas volilni shod v prostorih Šteklrove gostilne, ki je bil mnogoštevilno obiskan. Predsedoval je shodu kmet Praper iz Leš. Naš kandidat g. Grafenauer je burno pozdravljen razvil svoj program v lepih besedah, katerim so poslušalci vsestransko pritrjevali. Poročal je o svojem delovanju v deželnem zboru in ožigosal nemško nacionalno stranko, ki ima večino v deželnem zboru. Ta stranka je sprejela predlog, da se mora plačati za liter zasebnega vina šest krajcarjev. Ta davek najbolj občutijo delavci. — Vpeljati se mora starostno zavarovanje za delavce in kmetske posle. — Č. g. dr. Arneje je govoril proti prosti šoli. Tudi njegovim besedam

so poslušalci vsestransko pritrjevali. Sprejela se je resolucija proti prosti šoli. Kmetje in delavci so se prepričali, da je g. Grafenauer pravi ljudski zastopnik. Zato oddajte dne 14. maja vsi svoje glasove za Grafenauerja!

Dobrlavas. Naše društvo zelo marljivo deluje. Dne 7. t. m. priredilo je spet v „Narodnem domu“ že drugi mesečni shod za letošnje leto. Vdeležba bila je ogromna. Gospod kaplan Dolinar je blagoslovil slovesno društveno razpelo. Nato je imel lep govor in nas navduševal; gremo v boj za sv. križ, v križu je rešitev, je zmaga! Pela se je tudi pesem: Kraljevo znamenje križ stoji ... Nato se je oglašila — čujte v Dobrlivasi prvokrat pri zborovanju — tamburica! Deset vrlih fantov je z veliko spretnostjo udarjalo na nje. Mi jih občudujemo, posebno g. vodja, da se je v primeroma tako kratkem času dosegla taka godba. Naš rojak g. teol. Fr. Vasil pa nam je v nad eno uro trajajočem govoru dokaj poljudno razlagal pomen in pa tudi namen petja, nadalje petje sploh in petje naših pradedov. No v Dobrlivasi kar se tiče petja nismo še zadnji! Posebno pa nas je razveselo celovško delavsko društvo s tem, da nam je poslalo skioptikon; gosp. Sadjak pa se je tudi potrudil da je razložil pomen slik in imena krajev v sv. deželi.

Koženaver pri Borovljah. Slovenski kmet nam piše: Pri nas je imel Seifric volilni shod. Udeležili smo se ga tudi nekateri slovenski kmetje, ki smo bili prej že tudi na shodu Grafenauerja ter smo hoteli sedaj še slišati Seifrica, da lahko oba kandidata primerjamo. Slišali smo krepek, gladek govor Grafenauerja ter slabotno jecljanje Seifrica. Eden naših tovarišev je rekel: „Seifric je proti Grafenauerju muha“. Nihče mu ni ugovarjal.

Slovenji Šmihel. Daleč na okolu dobro znane Vrečkovo hišo v Lepivasi je zadela velika nesreča. Na Velikonočni ponedeljek smo pokopali edinega še zadnjega domačega sina, pridnega mladeniča Matijo Mesner. Pretresljivo so zaplakali že slabotni stariši, edina sestra in vsi navzoči, ko je zagrmela nad mladeničevo trugo nagrobna prst. Ljubi Bog jih potolaži. — Vogrinovo hišo v Podgorju je kupil Lasnik v Hrenovčah in se že preselil tje. Še danes bi lahko na lepem Vogrinovem poestvu s svojo ženo in otroci gospodaril prejšnji posestnik Šerdicelj, če bi ga ne pokopalo v rani grob nesrečno žganje.

Važenberg. Pri občinski seji na Velikonočni ponedeljek se je sklenilo, da se naj državnozborna volitev vrši pri županu Kušarju. Volilcev je pri nas 525. Ako se bodo kmetje in delavci količkaj udeležili volitve, bode imela vsaka stranka, „črna, bela in pa rudeča“, po tretjino glasov. Tako vsaj kaže zapisnik volilcev. Pri nas seveda se rado zgodi, da poberejo liberalci in socialisti vse, kar leze in kar gre, naši sicer dobri možje pa ostanejo doma. Letos pa morajo priti na volišče tudi vsi našinci, saj je naš kandidat grebinjski župan Ellersdorfer daleč okoli znan kot mož poštenjak in pameten gospodar, ki bi bil tudi zmožen in dober poslanec. Zato je vreden, da mu skazemo zaupanje ter ga gremo 14. majnika vsi voliti.

Zelinje. Povsod nabiti plakati naznanjajo, da ima socialistični kandidat Ajh, čevljar v Beljaku, dne 14. aprila pri Stingelcu svoj volilni shod. — Pod predsedstvom Pr. Modreja, ki ga je „Stajere“ na svojem adresnem zavitku imenoval Sv. Jurija na Blatu, so imeli „Fortšritlarji“ iz naše občine dne 7. aprila zaupni shod pri Vogelniku v Št. Juriju. Zakamenjski Pirker, ki ima povsod svoje roke, samo tam ne, kjer bi treba bilo, jim je razlagal novo volilno postavo, in jih vspodbujal, naj vendar store vse, da bode Sternbirt pri nas dobil prav veliko glasov. Rudeči bodo namreč prišli voliti vsi, in grebinjski Pikš je Nagele-ju zelo nevaren in bo dobil veliko glasov. Na vabilih za zaupni shod je bilo zapisano, da naj stvar tajna („geheim“) ostane. Smešno! Za Boga, možakarji, saj nist kakšni nepošteni ljudje, isti morajo skrivati svoje namene in

se bati luči. Pravične stvari, saj pravite, da je ta Sternbirt pravičen mož, pa ni treba skrivati. Pogledajte druge, celo socialiste, tudi oni javno zborujejo. In ko bode v kratkem imel tukaj Ellersdorfer svoj volilni shod, se mu tudi ne bode treba skrivati in bati luči in resnice.

Razne novice.

Napačnega umorila. Dne 1. septembra 1906 je ustrelila ruska nihilistinja Tatjana Leontijew v nekem hotelu v Interlacken v Švici pri obedu sedečega pariškega bogataša Müllerja, ker je mislila, da je prejšnji ruski minister Durnowo. Tatjana Leontijew, katere sliko danes prinašamo, je rojena l. 1883. Kot hči ruskega generala bila je izvrstno odgojena v nekem francoskem odgojevališču. Bila je zelo čudne naravi, tako, da je bila že v opazovalnici.

Tatjana Leontijew.

Ko je prišla v jesen l. 1904 na Rusko v Petrograd, divjala je ravno strahovita revolucija po državi. Videla je, kako so streljali vojaki na upornike. To je tako uplivalo na njo, da je postala nihilistinja. Določili so ji, da umori ministra Durnowa, toda zadela je napačnega. Pri obravnavi proti nji, je bila oproščena, ker so zdravniki izjavili, da ni pri pravi pameti.

Nenavadna smrt. Na Dunaju je imel odvetnik dr. Simon navado, da je po večerji ležal na divanu ter jedel orehe. Preteklo soboto je bil truden ter je med jedjo zaspal. Ponoči se je prebudil ter občutil, da ga nekaj duši v grlu. Stekel je v stanovanje svojega soseda, kjer je mogel le zaklicati: „Zadušim se!“ nakar je padel mrtev po tleh. Debelo orehovo jedrce mu je namreč bilo obtičalo v grlu.

Mažarska surovost. Slovak dr. Štefanik, astronom v Parizu, ki je tudi sotrudnik francoskega lista „Matin“, je bil iz Pariza poslan v Azijo na

znanstveno potovanje. Pri tej priliki je tudi obiskal svoje stariše v Košarisku pri Bazovi na Ogrskem. Na potu po Slovaškem se mu je pripetil slučaj, ki kakor z bengalskim ognjem osvetljuje mažarske omiko. Dr. Štefanik o tem piše slovaškim „Lud, Novinam“ s temi besedami: „V divji Aziji med Kirgizi in Uzbegi nisem potreboval samokresa, ker moje življenje ni bilo v nevarnosti. Šele v kulturnem Magyarorszagu na požunsko-pazinski železnici, zavoljo tega, ker sem govoril slovaško, kot roparji so me napadli poslanci mažarske ljudske stranke: Kovacz, Czitary, Bresztensky, Ernst in Szmreczany. Poleg mene sedeči Kovacz je rekel: „Prepovedujem, da bi vi tukaj govorili slovaško. Ako izpregovorite še eno besedo slovaško, dam vam eno čez glavo ali pa vas ustrelim kakor psa“. Szmreczany je k temu še pristavil: „In jaz vam zopet možgane razčesnem!“ — Pri tem dogodku je bil tudi navzoč dunajski dopisnik angleškega lista „Times“. Dr. Štefanik bode sedaj tožil te surove člane mažarskega postavodajstva.

Naslov kralja. Njegovo Veličanstvo Hulalongkorn, kralj siamski, je zapustil svojo prestolnico Bangkok, da počasti zopet enkrat Evropo s svojim obiskom. Siamski vladar gotovo ni najmočnejši na svetu, a nekaj ima v čemer mu ni kos nihče izmed vseh živečih vladarjev: največ in najbujnejših naslovov! Njegovo polno ime se glasi: Paramindr Maha Hulalongkorn, kralj Siama na severu in jugu in vseh odvisnih dežel, Laotov, Malajcev in Kariengov, zelo slavni, zelo nepremagljivi, zelo mogočni, zelo vzvišeni, s 101 krono kronani, katerih vsako diči devet dragocenih kamenov, največji, najplemenitejši, božji vladar neumrločih duš, presveti, ki vidi vse stvari, neomejeni kralj, ki drži pod senco svojih perut veliki, bogati, brezprimerni Siam, kralj, ki mu je podložna najrodovitnejša vseh dežel, ki jih obseva solnce, gospod, najmočnejši gospod, čigar palača je iz samega zlata in draguljev, božji lastnik zlatih prestolov, belega slona in rdečega slona, najvišji bog devet vrst bogov, kralj, ki je podoben solncu, kadar stoji najvišje, in luni, kadar sveti najjasneje, kralj, čigar pogled žari bolj nego luč danice, kralj, ki je močnejši nego vsi kralji in cesarji, monarhi in potentati celega sveta od vzhoda do zahoda.

Obleka človeštva. Glasom neke štatistike ameriškega poljedelskega ministrstva se od 1500 milijonov prebivalcev zemlje redno in dovoljno oblači njih le 500 milijonov; 750 mil. se jih oblači povsem površno, 215 mil. hodijo pa okolu brez vsake obleke, zlasti prebivalci v vročih deželah.

Konec sveta. Halleyev komet, ki se v kratkem prikaže na nebu in bo sijal dolgo časa, je vzbudil in praznovernih duhovih strah pred sodnim dnevom. Kaj bi se zgodilo, ako bi zvezda z metlo res zadela ob našo zemljo? Camille Flammarion, najslavnejši zvezdoslovec sedanjega časa, opisuje nesrečo tako:

Kmečki upori v Rumuniji.

Kmečki upori v Rumuniji so minuli. S kroglijami in s sabljami je potlačila vlada uporne kmete. Vodje upora pa sedaj lovijo po deželi in jih zapirajo. Vendar te žrtve niso bile zastoj, kajti vlada je obljubila, da bo skrbela za pravične pogodbe med kmeti in veleposestniki. Rumunija je ena najplodovitejših dežel kar se tiče žita in vendar so kmetje stradali, med tem ko so si mogočneži polnili žepi z milijoni. Upamo, da prelita kri ni bila zastoj in da pridejo za naše rumunske brate boljše časi.

Kmečki upori v Rumuniji: Vojaštvo strelja na upornike.

S strahovitim gromom bi se razletela zemlja na kose, požrla bi ljudstvo, velikanska ognjena gora bi bljuvala iz sebe zemeljski drob, in na milje daleč bi se razlilo razdivjano morje na suho. To bi se zgodilo v slučaju, ako bi se zemlja zadela s kometom, ki preleti 25 milj v uri v nebeškem prostoru. — Manj nevaren, temveč zelo kratkočasen in vesel bi bil konec sveta, ako bi zemljo objemajoči komet popil ves dušik iz zraka. V tem slučaju objame človeštvo čarobno, sladko čustvo. Popolna edinost bi nastala, vsi ljudje bi se sprijaznili med seboj in se pobratili, orožje bi mirovalo, samo veselje in mir povsodi, kamor pogledaš. Rajski dnevi bi napočili, toliko krasnejši in svetlejši, čim več dušika bi zrak izgubil. Brezmejna radost bi prišla, vse bi pelo, rajalo, vriskalo, divje zveri bi veselja tulile. Možje, žene, otroci bi umirali roko v roki, med vriskom in petjem in plesom. Zadnji dan na zemlji bi bil dan veselja. — Ako pa buti zemlja ob komet z vso močjo, bo nastala vsled udarca taka vročina, da se bo namah zemeljska toplota zvišala za tisoče stopinj. V tem slučaju se bo zemlja spremenila v eno samo ognjeno morje. Gozdovi, mesta, vasi bodo zgorele kot snop suhe slame, sneg in večni led se bo spremenil v paro, ljudje in živali bodo pocepali vsled ognjene sape kometove mrtvi na zemljo, še predno jih doseže plamen. En sam ogromen oblak sopare se bo razprostrl čez zemljo, in iz njega se bo vlival vrel dež na žarečo zemljo. Električne iskre in drugi električni pojavi, ki si jih ne more predstavljati najbujnejša domišljija, bodo spremljevali glas trobente, ki trobi zadnji sodbi. Modrikasto-svetli goreči jeziki, švigajoči bliski, rumeno-zeleni, vijoličasto rdeči plameni gorečih plinov švigajo proti nebu — krasen umetalen ogenj, ki ostane v nepozabljemem spominu prebivalcem bližnjih zvezd Venere in Marta. Vedno hujša postaja vročina na goreči zemlji, njena skorja žari, tekočine v njeni notranjščini se izpremene v paro, ki s svojim pritiskom razženo njeno skorjo kakor granata. Drobcji razbite zemlje polete v vesoljstvo in učenjaki ter zvezdoslovci drugih svetov bodo imeli dovolj gradiva nadolgo in široko razpravljati o tej čudni prikazni in bodo vezali dolgevezna razmotrivanja.

Grozen čin blaznega. V Rožni dolini blizu Ljubljane si je pred šestimi leti postavil po delavskem stavbinskem društvu Anton Škof, delovodja II. razreda v tobačni tovarni, prijazno hišico št. 105, kjer je mirno in zadovoljno živel s svojo ženo in petimi otroci. Živeli so složno, ni ga bilo prepira v hiši. Imel je tudi najstarejšo hčerko, ki je bila pa histerična in mutasta. Mnogo mu je delala skrbi, a ker je videl nesrečo svojega otroka, imel jo je tudi najrajše. Prijateljem, ki so ga nagovarjali, naj jo dá v kak zavod, je odgovarjal, da se mu dekle smili, ako bi se z njo slabo ravnalo, zato je ne dá nikamor. Ta hčerka je bila dolgotletna skrb dobrega očeta in cele družine. Prišla pa je v hišo bolezen. Anton Škof je pred osmimi tedni hudo obolet. Govorilo se je, da je Škof jetičen, a bil je na duhu bolan, bil je, kakor je izjavilo več zdravnikov, skrajno bolan na živcih. Zjutraj ob 7. uri dne 13. t. m., ko se je odpravljaj njegov 17-letni sin Alfonz, ki je knjigoveški učenec, v službo, šel je v očetovo sobo in ga vprašal: „Oče, kako vam je.“ Oče je odgovoril: „Slabše.“ Sin je šel v službo. Žena Škofa je poslala takoj po sedmi uri svojo 14-letno hčer po meso, da bo očetu napravila zajutrek. Bila je sama v kuhinji s slaboumno hčerko Emo. Kmalu po sedmi uri je prišel Škof iz svoje sobe in šel v shrambo za jedila. Ko ga je žena vprašala, kaj išče, je rekel, da bi rad jedel češplje. Vzel pa je britev in šel zopet nazaj v sobo ter poklical Emo, naj gre v sobo z njim. Ko ga je žena vprašala, zakaj, ji je odvrnil, da ji ne bo nagajala pri delu v kuhinji. Ko je bila Ema v sobi, je sobo Škof zaklenil. Šel je v drugo sobo, vzel 21-mesečnega Riki iz postelje in ga nesel v malo sobo na posteljo. Nato je izvršil grozni čin. Vzel je britev, položil Emo, kar je navadno večkrat storil, ako je imela histerični napad, in ji prerezal z britvijo vrat. Prerezal je vrat tako globoko, da ji je prerezal vse žile in goltanec. Dekle ni nič zajokalo in nič zaječalo. Smrt je takoj nastopila. Škof je šel k drugi postelji, položil 21-

mesečnega Riki, ki je bil še v sami srajci, počez na posteljo in mu tudi prerezal vrat. Otrok pa je zajokal in s tem opozoril mater v kuhinji. Šla je k vratom in zaklicala: „Škof odpri!“ On se je pa oglasil, da bo to storil takoj. Ker pa ni takoj odprl, mislila je žena in 14-letna hči, da je očetu slabo. Šli sta iz hiše in pri oknu videli polno krvi. Nato so udrli v sobo, kjer so ležala vsa tri trupla v celih mlakah krvi, iz katere se je še kadilo. Ženi je prišlo slabo in bati se je, da ne oboli. Kaj je privedlo Antona Škofa, ki je bil vseskozi značajan in pošten mož, ki je složno in prijateljsko živel v krogu svojih in prav očetovsko skrbel za svojo družino, do tega groznega dejanja? Bil je trezen mož, doma s Štajerskega, ki ni popival in vsakdo, ki ga je poznal, ga je spoštoval. Izrek zdravnikov, da ima neozdravljivo jetiko in pa skrb za svojo ljubljeno, a vsled histerije nesrečno hčer, kaj bo z njo in z malim 21-mesečnim Riki, ga je gnala v blaznost in do tega krvavega in žalostnega čina. Skrb dobrega očeta, kaj bo z otroci, če on umrje, ga je pripravila v obup, in zmešan storil je ta grozni čin. Misliti si ni mogel, da bo kdo po njegovi smrti tako skrbno kot on skrbel posebno za nesrečno hčer Emo in malega Riki, zato jih je v nastopivši blaznosti končal in tudi sebe.

Delavec milijonar. Srečni človek, ki je zadel glavni dobiček milanske razstavne loterije, je 36 let stari elektrotehnik Gustav Lehmann, doma v švicarskem kantonu Curih. Oženjen ni, lasje so mu že posiveli, postave je velikanske in melanholičen. Neki časnikar je govori z novopečenim milijonarjem sledeče: Pripovedujte mi o prvem dnevu, ki ste ga preživeli kot milijonar.“ — „Nič lažjega!“ je odgovoril ta smehljaje v francoščini. „V petek, ko sem brskal po listnici, ste mi padli iz nje dve srečki mila“

Gustav Lehmann.

razstavne loterije. Ko sem ju ugledal, prosil sem blagajnika električnega podjetja, naj mi pove potegnjene številke.“ — „Zakaj niste prej pogledali v seznamek potegnjenih števil?“ — „Ko so došli časopisi s seznamki, sem jih porinil na stran, ker nisem imel časa. Ko mi je blagajnik zaklical: Zadeli ste glavni dobiček, ne vem, kaj sem občutil. Delam še naprej in ne morem živeti brez dela.“ — „Ali bode pozneje še delali?“ — „Rad bi, toda očitali bi mi, da sem zblaznel. Naložil bom denar v kako podjetje, kajti v mojih letih je težko izpremeniti stare navade.“ — Lehmann je podaril 20.000 frankov milanskim ubožcem in bode dobro preskrbel tudi otroka, ki je potegnil njegovo srečko.

„Poštenjak.“ V Parizu so zapri nekoga Pecucheta, ki si je „služil“ denar na poseben način. Postopal je na sledeči način: vstopil je hrupno v kako trgovino, kjer je izmaknil kako stvar tako, da ga je kdo videl, potem pa ukradeno zopet neopaženo položil na svoje mesto ter čakal, da ga primejo. Ako se je to zgodilo, vprašal je ves razburjen, kaj ho-

čejo od njega ter zahteval, naj ga preiščejo. Seveda niso nič našli. Sedaj pa je zagrozil Pecuchet z ovadbo zaradi razžaljene časti. Da bi užaljenega poštenjaka pomirili, ponudili so mu povsod lepo odškodnino v denarju, ki jo je Pecuchet spravil in odšel. Končno pa so ga pri sleparstvu le zalotili.

Neprevidnost. V Strassburgu je streljal zobozdravnik Dreyfuss z flobertovko tiče. Kar je opazil na oknu sosednje hiše mlado soprogo svojega prijatelja, lastnika tiskarne, Knechta, Meneč, da puška ne nese tako daleč, je pomeril nanjo in sprožil. Strel pa je zadell gospo v srce in je kmalu potem umrla. Dreyfuss se je javil sam sodišču.

Zelezniška nesreča. Brzovlak Oršova-Szege-din je pri postaji Dorozsma ponesrečil. Več vozov je skočilo vsled neke poškodbe na osi poštnega vagona iz tira ter se razbilo. Deloma razbit je spalni voz. Ubiti sta dve osebi, zakonski par, ki se je nahajal v spalnem vozu, tri osebe so težko, 20 oseb pa lahko ranjenih.

Povest o sreči.

Spisal N. N.

V daljni vasi, ločeni od vsega sveta, nekje v goratem kraju, je živel bogat mož. Mirno je živel in imel je vsega dovolj; več je imel ko cela dolga in široka vas skupaj. A srce je hotelo še več, ni bil zadovoljen s svojim bogastvom bogati mož.

Ne daleč od njega pa je živel ubožen čevljar s svojo družino. Ničesar ni imel ko majhno hišico in vrt pred njo in kos polja. Ali zadovoljen je bil s tem, kar je imel, in živel se je z delom svojih žuljavih rok. Vesel je bil in zadovoljen, marsikdaj si je zapel veselo pesem, kadar je nabijal po kopitah, in žvižgal je vmes.

A bogatec ni bil srečen v svoji sreči. Želel si je, da bi prišla še večja sreča v njegovo srečno hišo. In tako je čakal in je pričakoval.

In zgodilo se je, da je slišal Vsemogočni njegovo srčno željo in njegove globoke vzdihne. Začudil se je, kako da si želi še večje sreče in večjega bogastva, ko ima itak vsega dovolj, a siromak čevljar je zadovoljen s svojim. Čudil se je in ustregel bogatinovi želji.

Poslal je Srečo na svet kot revno, suho ženo. Na večer v trdi temi je prišla do bogatina, potrkala je na duri človeka, ki ni rad vzprejemal popotnikov pod svojo streho, še manj rad jim je postregel. Vselej je nagubančil ob takih večerih svoje visoko čelo, razjezil se je in vprašal je zlovoljen prišleca: „Kdo si, ki mi ne daš miru?“

„Kdo si?“ je vprašal tudi sedaj zlovoljen Srečo in je nagubančil svoje čelo. „Od kod prihajaš?“

„Sreča mi pravijo ljudje“, je odgovorila bleda žena; „iz daljne, tuje dežele prihajam, utrujena in počitka željna. Usmilite se me, prosim, sprejmite me pod svojo streho; ne bom vam delala nadleže.“

Prosila je žena, ali bogatin je zmajal zlovoljen z glavo in ji ni verjel. Ni rad sprejemal popotnikov in jih ni rad pogostil, sprejel ni tujke, Sreče, ki ga je obiskala, in je tudi ni pogostil. Djal ji je, da nima prostora v svoji hiši, da je resnično ne more vzprejeti, da naj le gre dalje, jo bodo že kje vzprejeli.

In obrnila se je Sreča, zarosilo se je njeno oko. Zapuščala je bogatinov dvorec in je odhajala. Ko je bila zunaj njega, tedaj se je obrnila, zažugala je bogatinu s prstom rekoč: „Nesrečnež, sreča te je obiskala nocoj, a ti je nisi vzprejel. Zato se pa naj naseli pri tebi moja sestra — nesreča.“

Tako je govorila in odšla je v trdo noč. Šla je k čevljarju, ki je veselo nabijal po kopitih pri luči in si pel zraven. Potrkala je na duri, utihnil je čevljar in odprl ji je vrata in prosila je Sreča: „Prosim, sprejmite me nocoj pod streho; od daleč

prihajam, iz daljne, tuje dežele, vsa trudna in počitka željna. Prosim, sprejmite me pod svojo streho nocoj.“

„O le noter, le noter, majhna je sicer moja hiša, a za vas bo že še prostora“, ji je odgovoril čevljar in peljal jo je v hišico, skromno in revno. Pogostil jo je prijazno, dal ji je svojo posteljo, da se je počila od dolgega in trudapolnega pota.

Noč je bila zunaj, lepa in prelestna, vse je počivalo sladko. Počival je bogatin v svoji mehki postelji, sanjal je o tujki, ki je ni vzprejel in je ni pogostil, kakor se spodobi. Videl jo je, kako je odhajala z njegovega dvorca s solznim očesom, kako je obstala tam ob ograji in mu je zažugala s prstom. Natanko jo je videl in postalo je nemirno njegovo srce. Splašil se je iz sanj, pomel si je tedaj oči in je dejal: O, da so le samo sanje! In spet je zaspal in zasanjal je znova o tuji ženi.

Tudi čevljar je sanjal o ženi, ki jo je vzprejel pod svojo borno streho in jo pogostil. Vso noč je sanjal na svojem ležišču o njej, videl jo je, kako je obdarovala njegove otročiče pri odhodu, jih božala po laseh in jim pravila nekaj čudovito lepega. Vesel je bil in lahko mu je bilo pri srečju, ker je storil dobro tuji ženi.

Sanjal je o njej vso noč in dolgo v jutro, prebudil se je iz sanj, ko je že sijalo solnce precej visoko na nebu in je trepetala rosa na travi. Pomel si je brž oči in je pogledal tje na posteljo, da bi videl tuji ženi v obraz, ki je o nji sanjal vso dolgo noč. Ali glej, tujke ni bilo nikjer. Otroci so spali mirno in se niso ganili. Sicer je bila prazna njegova soba. Vstal je čevljar in gledal je začudeno in ni mu šlo v glavo, kako bi mogla izginiti tujka tako naglo in brez slovesa. Čudil se je, stopil je k oknu, da bi ga odprl in bi posijali v sobico svetli solnčni žarki. Odprl ga je in v sobo je priplaval čudovito omamljiv vonj; začudil se je čevljar še bolj in gledal je skozi okno presenečen.

Na vrtu je cvetelo vse drevje v najlepši krasoti sredi mrzle jeseni, šuštel je vejevje veličastno pesem o sreči. Tu in tam se je blestel med cvetjem in zelenjem rudeči sad. Čudil se je čevljar in odšel je ven, da bi si ogledal veliko čudo. In glej, vse polje njegovo je bilo polno težkega rumenega klasovja, pripogibalo se je v lahnem in božajočem jutranjem vetru in se klanjalo globoko čevljarju. Topel in rahel vetrič je objemal njegovo začudeno lice in šepetal mu je polglasno v uho: „Blagor ti, zakaj nocoj se je naselila sreča v tvoji hiši.“

In čevljar je bil vesel in srečen kot še nikdar.

Tudi bogatin je vstal, ko je sijalo solnce zunaj in je trepetala mrzla slana na travi njegovega posestva. Šel je ven iz svojega gradiča na običajna jesenske izprehode. Pa njegovo drevje ni cvetelo in ni imelo rudečega sadja. Polja so bila prazna, jesenska megla je ležala nad njimi, brez rumenega klasovja so stala tam. Včasih je zapljuskal bogatinu v lice mehak, nežen in topel veter, začudil se je tedaj, kako more biti sredi jeseni, tožne in hladne, tako topel veter, ozrl se je proti strani, odkoder je prihajal. In videl je čevljarjevo drevje v najlepšem cvetu in polje njegovo polno rumenega klasja in začudil se je še bolj. Veter je majal čevljarjevo rumeno rž, prihajal je do bogatina in objemal je njegova lica in šepetal mu v uho: „Glej, sreča te je obiskala sinoči, a ti je nisi vzprejel. In zato ne cveti tvoje drevje in ne valovi žitno morje.“

In bogatin je bil jezen nase in na čevljarja, ki ga je posipala sreča z vsem. Zavidal mu je vso srečo in kesal se je bridko, da ni sprejel žene tujke pod svojo streho in je ni pogostil. Žalosten in pobit je hodil okoli, ker je pri čevljarju vladala sreča, pri njem pa se je naselila njena sestra — nesreča.

Pozor! Čitaj!
Bolnemu zdravje!
Pakraške želodčne kapljice.

Pakraške želodčne kapljice:
 Delujejo izvrstno pri vseh želodčnih in črevesnih boleznih ter odstranjujejo krče, bolešči iz želodca, vetrove in čistijo kri, pospešujejo prebavo, zganjajo male in velike gliste, odstranjajo mrzlico in vse druge bolezni, ki vsled mrzlice nastanejo. Zdravijo vse bolezni na jetrah in vranici. Najboljše sredstvo proti bolezni maternice in madron; zato ne smejo manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. — Naj vsakdo naroči in naslovi:

Peter Jurišič,
 lekarnar v Pakracu št. 101
 (Slavonija.)

Denar se pošilja naprej ali s povzajem.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): 12 stekleničic (1 tucat) 5 K, 24 stekleničic (2 tucata) 8 K 60 v, 36 stekleničic (3 tucati) 12 K 40 v. Manj kot 12 stekleničic se ne razpošilja.

Slavonska zel.

Se rabi z prav sijajnim in najboljšim uspehom proti zastarelemu kašlju, belečinam v prsih, samoklosti, hripavosti v grlu, suhemu betegu, težkemu dihanju, astmi, proti bodenju, kataru in odstranjuje goste silne ter deluje izvrstno pri vseh, tudi najstarejših prsni in pljučnih katarih.

Cena je sledeča (franke na vsake pošte): 2 originalni steklenici 2 K, 40 v; 4 originalne steklenice 5 K 80 v; 6 originalnih steklenic 8 K 80 v.

Manj kot dve steklenici se ne razpošilja. Prosim, da se naročuje naravnost od mene pod naslovom: 10-7

P. Jurišič, lekarnar v Pakracu 101, Slavonija.

Čitaj! Naroči! Ne bo ti žali!

Čitaj! Naroči! Ne bo ti žali!

Pozor,
kmetje in fantje!

V moji lekarniški praksi, katero izvršujem že 25 let, se mi je posrežilo s časoma izvrstno sredstvo za rast brk in las, pri izpadanju las in za odstranitev prhlja (luskin) na glavi, to je

Kaplor št. 1.

Cena je (franko na vsake pošte): 1 lončič 8 K 60 v, 2 lončka 5 K. Prosim, da se naroči samo od mene. Naslov je: P. Jurišič, lekarnar v Pakracu, Slavonija. Denar se pošlje naprej ali s poštanim povzajem. 5-5

Marilio.

Doktorja pl. Trnkóczy-ja, svetovno znane redilno varstveno sredstvo, ki je bilo na razstavah odkovane s najboljšimi pohvalami, dobiva se pristno pod marko **Maxin** pri vsakem trgovcu. Po pošti se razpošilja najmanj 5 zavitekov za 2 K 70 v. Lekarna Trnkóczy v Ljubljani. Ponarejalci se sodnijsko kaznujejo. (12-13)

Vojaška pisarna Emil Kokstein
 Gradec, Stempfergasse 3.

Pojasnila, nasveti, prošnje, vloge, strokovnjaška mnenja itd. (e-5)
v vseh vojaških zadevah.

Rodoljubi!
Slovenci!

Spominjajte se ob vsaki priložnosti naše **družbe sv. Cirila in Metoda.**

Marijine kapljice.

Te kapljice se rabije na vse metranje in zunanje bolezni — to je do sedaj najbolje hišno zdravilo, ki izvrstno deluje in pomaga v mnogih boleznih. Osobito deluje izvrstno proti protinu (gihtu), reumatizmu, bodenju, trganju, glavobolu, zobobolu, prsobolu, kašlju, prehlajenju, sušici, jetrni in bubrežni bolezni, želodčni in črevesni bolezni, napihavanju, grču, zgagi, proti bljuvanju itd.

Krepi živce in telo, torej neobhodno potrebno za vsako hišo. Imam tiseče zahvalnih in priznalnih pisem.

Delujejo izvrstno in zanesljivo. — Dobra in ugodnega okusa so, tako, da jih vsak rad vsame in tudi otroci.

Cena je franko na vsako pošto: 12 stekleničic (1 tucat) 5 K, 24 stekleničic (2 tucata) 8 K 60 v, 36 stekleničic (3 tucate) 12 K 40 v.

Manje od 12 stekleničic se ne razpošilja.

Prosim, da se naročuje samo od mene pod naslovom:

Ljekarna k zlatemu orlu, Pakrac, Slavonija.

!Zahtevajte!
 cenik brezplačno!

Nikelnasta ura po snovi Roskopf, natanko idoča.

Ista, original precisions patent Roskopf, kakor je slika gld. 3.

Garancija 3 leta, ali se denar vrne.

Srebrne ure po gld. 3-50
 srebrne verižice „ 1-20
 budilka po „ 1-40
 stenske pendel ure „ 4-

Največja tovarniška zstoga in pošiljalnica ur, srebrnine in zlatnine.

Anton Kiffmann, Maribor M. 7.